

ת"פ 19580/06/15 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ע א א א

בית משפט השלום בבאר שבע

28 אוקטובר 2015

ת"פ 19580-06-15 מדינת ישראל נ' א(עציר)

מת 19585-06-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל - תביעות נגב עו"ד לי גורמן
ע א א א (עציר) ע"י ב"כ עו"ד טרבלסי

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 279 + 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 279 + 382(ב)(2) לחוק העונשין (3 עבירות); ובאיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 02.06.2015 בשעה 23:00, על רקע ויכוח אשר פרץ ביניהם, תקף הנאשם שלא כדין את רעייתו (להלן: "**המתלוננת**") בכך שהשליך עליה צלחת זכוכית והכה בגופה, זאת בשעה שילדיהם המשותפים של בני הזוג צופים במתרחש. בהמשך, הנאשם הורה לילדיו להיכנס לתוך הבית, וכשנשאל על ידי בתו א.א, ילידת 1997, מדוע הכה את אמה, תקף אותה שלא כדין בכך שהכה בידיה ובראשה, תוך שהורה לה שלא לדבר.

עוד נטען בכתב האישום המתוקן, כי בחודש מאי 2015, תקף הנאשם את בנו מ.א, יליד 1998, בכך שהכה בידו השמאלית.

בנוסף נטען בכתב האישום המתוקן, כי ביום 22.04.2015 תקף הנאשם את בנו א.א, יליד 2000, שלא כדין, בכך שהכה ברגלו, זאת במהלך נסיעה ברכב ולאחר שהתעצבן על א.א בגין אירוע שהיה מעורב בו עם אחיו. עוד באותו החודש, כך נטען, הנאשם אשר לקח את בניו לעבוד עימו בבניין, ולאחר שהתעצבן על מ.א, איים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו בכך שאמר לו כי יזרוק אותו מהחלון.

טענות הצדדים

במסגרת הראיות לעונש, הגישה באת כוח המאשימה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, הימנו עולה כי לנאשם הרשעה אחת קודמת מיום 06.05.2010 בביצוע עבירות של הלנת תושב זר והעסקת תושב זר, לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, בגינה אף נשפט לשלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

במסגרת הטיעונים לעונש, אשר הוגשו בכתב, הצביעה באת כוח המאשימה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ביניהם שלומם ותחושת הביטחון של המתלוננים וזכותם לשמירה על גופם בתוך התא המשפחתי. בהמשך, עתרה באת כוח המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אירוע, באופן בו בגין האירוע מיום 02.06.2015 ייקבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס; בגין האירוע מחודש מאי 2015 ייקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס; בגין האירוע מיום 22.04.2015 ייקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס; בגין עבירת האיומים ייקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, פיצוי וקנס. בסופם של דברים, ביקשה באת כוח המאשימה מבית המשפט לשקול לחומרא את העובדה כי הנאשם לא השתלב בהליך טיפולי כלשהו ולגזור עליו עונש המצוי ברף הבינוני של כל מתחם.

מנגד, במסגרת טיעוניו לעונש, הפנה בא כוח הנאשם לעובדה כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר, הודאה שיש בה כדי ליתר את העדת אשתו וילדיו. עוד צוין כי בכוונתו של הנאשם לחזור להתגורר ביחד עם משפחתו לאחר סיום ריצוי עונש המאסר ומכאן יש אינטרס לתת משקל לרכיבי שיקום חלף שיקולי גמול והרתעה. לנאשם הרשעה אחת קודמת בלבד, שאינה מן העניין. עוד הצביע הסנגור על התיקונים המשמעותיים בכתב האישום וטען כי אלו נעשו שלא בכדי, אלא לאור קשיים ראייתיים שהתגלו למן תחילת החקירה וכתב האישום הסופי עומד בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם, כפי שדבק בה לאורך כל הדרך. כמו כן, הסנגור טען כי האלימות אותה הפעיל הנאשם נמצאת ברף חומרה נמוך וכי זו בוצעה בשעת כעס.

זאת ועוד, הסנגור חלק על מתחמי הענישה להם טענה באת כוח המאשימה, תוך שצוין כי אלו לא נתמכים בפסיקה כלשהי של בתי המשפט על ערכאותיו השונות. לדבריו, אחת מבנותיו של הנאשם חולה במחלה קשה, ובשל כך נדרשת לעבור טיפולים רבים ואינטנסיביים. בשל כך, שרוי הנאשם במצב נפשי קשה מאז. כל האמור לעיל אליבא בא כוח הנאשם מצדיק הסתפקות בימי מעצרו לצד השתת מאסר מותנה בלבד, ללא כל עיצום כספי.

בדבריו לבית המשפט, טען הנאשם כי במשך 20 שנות נישואיהם חי עם רעייתו באהבה וללא שנאה האחד כלפי השני. כמו כן, הנאשם טען כי בתו חלתה במחלה אונקולוגית ועברה זה מכבר 15 ניתוחים, וכי בעקבות כך נקלע הנאשם למצוקה כספית, בין היתר משום שהיה מובטל במשך כשנתיים בהם ביקש לשהות לצד הילדה. הנאשם ביקש סליחה על מעשיו וטען כי אלו בוצעו בשל לחץ אשר נבע ממצבה הבריאותי של הילדה והמצב הכלכלי בו היה נתון. יצוין, כי כתמיכה לעמדותיהם העונשיות, שני הצדדים הפנו והגישו לבית המשפט אסופות פסיקה.

דין והכרעה:

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, שומה על בית המשפט לקבוע האם עסקינן ב"אירוע" אחד או במספר "אירועים" נפרדים (ראה סעיף 40ג לחוק העונשין).

על פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע מפיה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (בדעת רוב) בעניין ג'אבר, כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע שם, כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית **אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה**. כך גם צוין, כי מבחן "הקשר ההדוק" איננו מבחן קשיח ועתיד להתפתח ממקרה למקרה (עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק" אשר אומץ בעניין אחמד בני ג'אבר, ראו ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל**; ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נגד רמי חג'אמה ואח'**; ורע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן ואח' נגד מדינת ישראל**, (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

בבואי ליישם את מבחן "הקשר ההדוק" על ענייננו, תוך שימת לב לעובדה כי המונח "אירוע" רחב מה"מעשה" אשר היה מוכר לנו עובר לתיקון 113, הגעתי לכלל מסקנה כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד, ומשכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד עבור כלל העבירות בהן הורשע. מסקנתי זו מבוססת בעיקרה על אופי ומהות העבירות, על העובדה כי מדובר במסכת עבריינית אחת, על אף שנמשכה כשלושה חודשים, לאור זהות בין קורבנות העבירה, במובן זה שכלל העבירות בוצעו נגד משפחתו של הנאשם וכחלק ממערכת היחסים העכורה ששררה ביניהם לבין הנאשם. לא למיותר להוסיף, כי מדבריו של הנאשם עולה הרקע מבחינתו הסובייקטיבית לביצוע אותם המעשים דומה ונובע ממצוקה אישית אותה חווה יחד עם בני משפחתו.

במעשי האלימות הפיזית בה נקט, פגע הנאשם בערכים מוגנים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחתי ובזכותם של רעייתו וילדיו לביטחון ושמירה על בריאותם ושלמות גופם, וכן בזכותה של המתלוננת להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה.

במעשה האיומים, פגע הנאשם בחירותו של הקטין. עבירת האיומים נועדה לערער תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאומים ישנה החלטתו או דרך פעולתו. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית.

לא אחת עמד בית המשפט העליון על חומרתם הרבה של עבירות האלימות במשפחה, ועל הצורך להוקיע רעה חולה זו מחברתינו. כך למשל פסקה כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרית

או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה, למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

במקום אחר ציין כב' השופט י' עמית כי:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

(ע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (19.04.2012)).

כדי לעמוד על החומרה היתרה שיש בעבירות האלימות במשפחה אשר מבוצעות כלפי קטינים, ועל שאט הנפש והסלידה שאלו מעוררים, אפנה לדבריה של כב' השופטת ד' בייניש בע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, נד(1) 145 (2000):

"ענישה גופנית כלפי ילדים, או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה כלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרוף, שבו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורו, זקוק לאהבתו, להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלימות. אשר-על-כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום".

עוד בעניין זה ראה ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (11.07.2011); ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין, (פורסם בנבו) (15.02.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי, (פורסם בנבו) (01.11.2012); רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (20.08.2009); ע"פ 11917/04 נורדיצקי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (19.05.2005); ע"פ 2157/92 פדידה נגד מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, 84 (1993).

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא משרעת רחבה ביותר של עונשים הנגזרים על נאשמים בביצוע עבירות אלימות במשפחה החל מעונשים צופים פני עתיד וכלה בעונשים המגיעים לכדי שנה וחצי ואף שנתיים. לצד האמור לעיל, בבחינת "השדרה המרכזית" של הפסיקה הנוהגת עולה כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים בהם הנאשמים הורשעו בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם, נעה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין מאסר בפועל לתקופה של עד שנת מאסר. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לשאלה האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, האם התקיפה בוצעה בצוותא חדא, תדירות מעשה התקיפה, עוצמתה, תוצאות התקיפה, גילאי הקורבנות, וכן יתר נסיבות ביצוע העבירה. להלן תובאנה מספר דוגמאות אשר קרובות ככל שניתן לנסיבות התיק שבפני.

ברע"פ 1952/13 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) (24.03.2013), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, תקיפה סתם של בת זוג ואיומים. כפי שתואר בכתב האישום המתקן, הנאשם איים על רעייתו שיהרוג אותה, ובאחד האירועים שפך עליה מים קרים והכה אותה בחוזקה. כמו כן, המבקש נהג באלימות כלפי ילדיהם המשותפים. בית משפט השלום השית על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי בסך 5,000 ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, וגזר על הנאשם **9 חודשי מאסר בפועל**. יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון -נדחתה.

ברע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פ.ד.**, (טרם פורסם) (20.09.2015), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו במספר עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, מספר עבירות של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי ועבירת איומים אחת. בית משפט השלום קבע כי במקרה הנדון **מתחם העונש ההולם ינוע בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר אחת**. לבסוף, לאור קיומו של הליך שיקומי מוצלח ביטל את הרשעתו והטיל על הנאשם עונשים בדמות צו של"צ וצו מבחן. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה נגד קולת העונש, והרשיע את הנאשם, תוך שצוין כי מאחר שהמאשימה לא ביקשה להחמיר בעונשו של הנאשם, יתר רכיבי הענישה יותרו על כנם.

ברע"פ (מחוזי באר שבע) 6811-04-14 **משה יפתח נגד מדינת ישראל**, (טרם פורסם) (14.05.2014), דובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, עבירה אחת של תקיפת קטין ע"י אחראי ושתי עבירות של איומים. בית המשפט קבע כי **מתחם העונש במקרה הנדון נע בין אי הרשעה לבין מאסר**. לבסוף, בית המשפט הטיל על הנאשם את העונש החמור ביותר **בהתאם להגבלת המאשימה את עצמה, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה והתחייבות**. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה.

ברע"פ (שלום טבריה) 39032-06-15 **מדינת ישראל נגד פלוני**, (פורסם בנבו) (09.09.2015), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי ואיומים. כפי הנטען בכתב האישום, הנאשם איים על רעייתו כי ירצח אותה. במועד אחר, הנאשם תקף את ילדיו הקטינים בסטירות ובדחיפה, תוך כדי איומים על רעייתו וילדיו. במועדים נוספים, נהג הנאשם לאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה. בית המשפט קבע כי בנסיבות הנדונות, **מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**. בסופו של דבר, בית המשפט השית על הנאשם **8 חודשי מאסר בפועל ושני מאסרים מותנים**. יצוין, כי המאשימה

הפנתה, בין היתר לגזר דין זה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש.

בת"פ (שלום ירושלים) 47255-10-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פורסם בנבו) (12.07.2015), דובר בנאשם, נעדר עבר פלילי, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות במספר עבירות של תקיפה סתם של בת זוג ובמספר עבירות של תקיפת קטין ע"י אחראי. התקיפות אשר בוצעו כלפי בת הזוג התבטאו בצביטות, סטירות, מכות בראשה, עיקום אצבעותיה וזריקת חפצים עליה. התקיפות אשר בוצעו כלפי בתו, התבטאו במכות על ידה וניעורה. **בית המשפט גזר על הנאשם 5 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, מאסר מותנה ופיצוי בסך 8,000 ₪. (יצוין כי בתיק זה תלוי ועומד ערעורו של הנאשם אשר הוגש לבית המשפט המחוזי בירושלים).**

בת"פ 3075/13 (שלום באר שבע) **מדינת ישראל נגד פלוני**, (פורסם בנבו) (19.06.2014), שניתן על ידי מותב זה, דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע לאחר הליך שמיעת ראיות בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש ואיומים. בתיק זה נקבע מתחם עונש הולם **הנע בין 6 ל- 14 חודשי מאסר**. לבסוף, בית המשפט מצא להקל בעונשו של הנאשם **לאחר שקיבל את טענת האפליה והאכיפה הבררנית** אשר טען הנאשם, **והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, הפעיל את שני המאסרים המותנים אשר היו תלויים נגד הנאשם בחופף.**

בת"פ (שלום עכו) 33479-05-12 **מדינת ישראל נ' ג'**, (פורסם בנבו) (09.04.2013), דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג ובריבוי עבירות של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי. בית המשפט קבע כי במקרה הנדון **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל**. לבסוף בית המשפט השית על הנאשם עונש של **18 חודשי מאסר בפועל, והפעיל מאסר מותנה אשר היה תלוי נגד הנאשם, חלק בחופף וחלקו במצטבר, כך שנגזר על הנאשם לרצות מאסר בפועל למשך 30 חודשים. לצד אלה, השית בית המשפט על הנאשם גם שני מאסרים מותנים.**

לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנה ב"א כוחו של הנאשם. אם כי, גם כאן עשיתי כן תוך הסתייגות במידת מה, שכן בחלק ניכר מגזרי הדין אשר הוגשו לבית המשפט דובר בנאשמים אשר הורשעו אך בחלק מן העבירות בהן הורשע הנאשם (למשל, ת"פ 31154-12-14, שם דובר בנאשם אשר הורשע בעבירה אחת של תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי או ת"פ 1639-10-14, שם דובר בנאשם אשר הורשע בעבירת איומים ובשתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג) או בעבירות שונות.

כמו כן, בנקודה זו אבקש להעיר את שימת ליבו של הסנגור לכך שבשניים מבין גזר הדין אשר הגיש (ת"פ 51248-10-12; ות"פ 20263-01-11) תלוי ועומד ערעור שטרם הוכרע. כמו כן, בשלושה גזרי דין נוספים (ת"פ 1639-10-14; ת"פ 31154-12-14; ות"פ 25635-03-10) הוגשו ערעורים שהתקבלו (אם כי, דווקא בשלושת הערעורים בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור באופן בו הקל בעונשו של הנאשם).

בתיק זה מצאתי כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת **ברף הבינוני**. לחומרא, תילקח בחשבון העובדה כי מדובר במספר אירועי אלימות הנפרסים על פני תקופה של מספר חודשים. נתון זה יש בו כדי ללמד שאין עסקינן

במעידה חד פעמית אלא בדפוס התנהגות אשר אפיין את הנאשם בתקופה הרלוונטית.

לא רק ריבוי האירועים פועל לחובתו של הנאשם, אלא ריבוי הקורבנות אשר כולם בני משפחתו הגרעינית, החל מאשתו עובר לבתו א.א., ושני בניו א.א. ו- מ.א. כלפי כל אלה, נקט הנאשם באלימות לרבות איומים.

גם אם מעשיו של הנאשם אינם נמצאים במדרג הגבוה של עבירות בכגון דא, אין לומר כי עסקין באלימות מינורית, כאשר לעבר אשתו השליך צלחת מזכוכית והכה אותה בגופה. כלפי בתו, הכה אותה בידיה ובראשה, ואילו כלפי שני בניו הכה אחד בידו ואת השני ברגלו.

עוד ולחומרא בית המשפט נותן דעתו כי הכאתה של אשתו נעשתה לנגד עיניהם של ילדיו הקטינים אשר עמדו בפתח הבית וראו את אשר התרחש. נקל לשער את ההשפעה שיש לאירוע שכזה בו הם רואים את אימם מוכית על ידי אביהם. הקטינה א.א. נזדעקה לסייע לאימה ו"נענתה" מיד באלימות שהופנתה כלפיה תוך שהנאשם מורה לה שלא לדבר. מעשים אלו יש בהם רכיב מובהק של השפלה ופגיעה בכבודם של המתלוננים השונים ומנגד, מעידים על דפוס של כוחנות והיעדר ריסון עצמי מצד הנאשם.

למקרא עובדות כתב האישום המתוקן, לא ברור הרקע למעשים המתוארים לעיל, אולם על פניו נראה כי אך בשל כך שהנאשם התעצבן ללא סיבה ממשית קצרה הייתה הדרך לנקוט באלימות כלפי מי מבני משפחתו. לא נטען כי מעשים אלו נעשו מתוך כוונה לחנק, וממילא אין בכך כדי להוות הצדקה כלשהי לדפוס פעולה מסוג שכזה.

בסופם של דברים לא נגרמו למתלוננים השונים חבלות, אולם כידוע מעשים שכאלו יכולים בבחינת הנזק פוטנציאלי לגרום לתוצאה קשה יותר, בפרט כאשר מדובר בהכאה של מי מהמתלוננים בראשם.

מנגד ולקולא, אין המדובר במעשה אלימות המצויים במדרג הגבוה של עבירות בכגון דא, לא נעשה כל שימוש בכל חפץ או נשק קר או חם אגב ביצוע העבירות. לא נגרמה כל חבלה של ממש למי מהמתלוננים. עוד יצוין, כי מדובר במעשים אשר כפי הנראה אינם מתוכננים ומבוצעים בעידנא דריתחא, אם כי ספק בליבי עד כמה מעשי אלימות ספונטניים, כאשר אלו בוצעו במספר לא מועט של הזדמנויות אמורים לשמש כשיקול להקלה בעונש.

לאחר ששקלתי את הערכים המוגנים שנפגעו ואת מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ונתתי דעתי לעקרון ההלימה, **הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 8 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר בפועל.**

בכל הנוגע לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם סבורני כי מן הראוי שזה יהיה ברף הנמוך של המתחם אותו קבעתי אם כי לא בתחתיתו. המדובר בנאשם שאינו צעיר בגיל, שהודה וחסך זמן שיפוטי יקר. יש בהודאה זו משום ייתור העדת המתלוננים דבר המקבל משנה תוקף בשים לב לעדי התביעה. לחובת הנאשם הרשעה אחת שאינה ממן

העניין בגין עבירות לפני כעשור (הלנה והעסקת שב"ח), כך שניתן לומר שעסקינן בנאשם בעל דפוסי התנהגות נורמטיביים.

הנאשם בעצמו אינו אדם בריא. לצד זאת, הרי שאין מדובר בחולי אשר הוא לכשעצמו מונע ממנו ריצוי מאסר או כזה שלא יוכל לקבל את המענה ההולם במסגרת שב"ס. מנגד, יש במאסרו ומעצרו של הנאשם כדי להשפיע על יתר בני משפחתו, ובפרט אמורים הדברים בשים לב לכך שבתו חולה במחלה אונקולוגית ונדרשת לעבור טיפולים תכופים לרבות ניתוחים שונים. בהיעדרו של הנאשם ישנו קושי במתן הסיוע והתמיכה הנדרשים לבת. לא מיותר לציין, כי בתו זו התייבשה לטיעונים לעונש ואף הוגשה אסופת תעודות רפואיות בדבר מצבה.

בתיק זה לא הוגש תסקיר אשר יפרוס את מלוא התמונה הנוגעת למאפייניו של הנאשם, בדגש על אפשרות שילובו בהליך טיפולי כזה או אחר. במצב דברים זה, אין לדבר על רכיב שיקומי שבגינו יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. נמצא כי הסיבות אשר עמדו בבסיס מעשיו נותרו ללא מענה טיפולי ומכאן החשש להישנותם בעתיד חרף הצהרת הנאשם כי ברצונו לחזור ולחיות בשלום עם בני משפחתו. נתון זה מצריך מתן משקל מה להרתעת היחיד לצד הצורך להרתעת הרבים בשים לב לנפוצות העבירה בה הורשע הנאשם.

לא בלי קשר, הנאשם אכן הודה במעשים, יחד עם זאת בדבריו לעונש השליך את הסיבות למעשיו על גורמים חיצוניים, ובכלל זאת על היותו נתון במצוקה אישית הנובעת ממצבה של בתו והפגיעה הכלכלית הנגזרת מכך. גם אם אכן אלו הם פני הדברים, בני משפחתו של הנאשם אינם אמורים לשמש מקור לפריקת תסכוליו ואותה מצוקה בגין מחלת הבת משפיעה לא פחות גם על בת זוגו ויתר בני המשפחה.

אשר לעתירת המאשימה להטלת עיצום כספי, מצאתי בנסיבותיו של תיק להימנע מכך. הדברים אמורים הן נוכח טיב העבירות אשר אינן מונעות מתוך בצע כסף, העובדה כי עם שחרורו מהמאסר, ישוב הנאשם לחיק משפחתו, ומכאן שכל רכיב כספי יבוא בהכרח על חשבון כלכלת יתר בני המשפחה, לרבות המתלוננים. לאלה יש להוסיף, את הנטל הכלכלי אשר נדרש מהנאשם ובני משפחתו על רקע מחלתה של הבת.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו 3.6.15
- ב. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.
- ג. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7,500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך שלוש שנים. לא יחתום ההתחייבות בתוך 7 ימים מהיום יאסר הנאשם למשך 14 יום על מנת לכפות אותו לעשות כן.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ט"ו חשוון תשע"ו, 28/10/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט